

DOMINIK DÁN

NA PODPÄTKOCH

NA PODPÄTKOCH

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

NA PODPÄTKOCH

sloart

Text © Dominik Dán 2011
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r.o.,
Bratislava 2011

ISBN 978-80-556-0348-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Dux femina facti.

Žena je pôvodcom činu.
(Vergilius)

Venujem Eve Markovičovej a Marianovi Schmiedovi.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, Mgr. Martine Urbanovej,
Ing. Miroslavovi Šimoničovi, MUDr. Denisovi
Valentovi, PhD., MUDr. Jaromírovi Chorváthovi,
MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc.

1

MÁJ 1998

Zazvonilo.

Riaditeľka gymnázia Kristína Jánska sa strhla a prekvapene zdvihla zrak od listu a fotografií porozkladaných na stole. Hoci mala na zápästí dámske tissotky a presný čas jej ukazoval aj mobil pohodený pri kalendári, aj tak zo zvyku zdvihla zrak a skontrolovala hodiny nad dverami.

Zvonilo presne ako vždy.

Šikovým trhnutím zápästia odhodila fotografiu zastoknutú medzi dvoma prstami a počkala, kým sa prestala krútiť a šmýkať po lesklom povrchu stola, až sa zastavila pri ťažidle. Až potom sa oprela o mäkké čalúnenie operadla a zvädla. Tupo civela na nástenné hodiny nad dverami a čakala, kým sa zvonec unaví.

Bola šokovaná, vydesená, zmätená, no najviac ju prekvapil pocit bezmocnosti. Vôbec nevedela, čo má robiť. Vlastne si úplne jasne uvedomovala, že nemôže robiť celkom nič. V takejto situácii sa ešte nikdy neocitla, nikdy nič podobné neriešila, hoci...

S tým jej hajzlom si už užila svoje a v poslednom čase akoby s ním šli všetci čerti, ale toto! Prečo to muselo zájsť až takto ďaleko? Čo vlastne chce? Naozaj ju chce úplne zničiť? Čo z toho bude mať? Načo je to dobré? Veď mu jasne povedala, že dostane všetko, na čo si len pomyslí, len nech ju už nechá na pokoji. Myslela si, že už vyriešili všetko, ale mýlila sa. Mýlila sa ako už toľkokrát predtým. Všetko pokračovalo a asi aj pokračovať bude, a koniec bol v nedohľadne. Práve z tohto faktu pochádzal ten hlúpy pocit bezmocnosti – privádzal ju do zúfalstva, bola proti nemu bezmocná. Už roky bezmocná...

Nahla sa nad stôl a ešte raz si pozrela poslednú fotografiu. Detail na vyholený stoporený falus sa nekončil žaľudom, ale rozďavenými perami a vpadnutými lícami. Boli to jej pery. Jej tvár sa dala identifikovať so stopercentnou istotou, aj keď ju deformovali vpadnuté líca a krčovito zovreté oči.

Falus vedela tiež identifikovať a tiež so stopercentnou istotou.

Ostatné fotografie ju nezaujímali, boli to iba trápne variácie na tú istú tému, akurát na niektorých sa dali rozoznať tváre oboch aktérov.

„Kristepane, ako... kde...?“ ticho zastonala.

Vlastne už poznala odpoveď aj na tieto otázky, spýtala sa iba tak.

Vzala si list. Očami behala po texte z počítačovej tlačiarne a hľadala to podstatné. Konečne našla odsek, čo ju zaujímal najviac.

... a preto sa nemusíte báť, nevydieram Vás a nechcem od Vás ani korunu, ani žiadne výhody. Spravil som to preto, lebo práve Vy ste pred štyrmi rokmi pomohli môjmu synovi pri maturite a ja viem, že to pre Vás vtedy nebolo jednoduché. Môj chlapec mohol skončiť bez maturitného vysvedčenia s injekčnou striekačkou vo vrecku v partii flákačov, ale Vy ste mu dôverovali a dnes je vo štortom ročníku medicíny. Viem oceniť, čo ste pre neho a pre celú moju rodinu urobili, a fotografie som Vášmu manželovi neodovzdal. Vyhovorím sa, že kamera sa pokazila, vrátim mu zálohu a už nebudem pokračovať. Dovoľte jedno upozornenie vyplývajúce z dlhoročnej praxe: on pokračovať bude a najme si iného. Upozorňujem Vás, aby ste boli opatrná a teraz, keď už viete, ako ďaleko je ochotný zájsť, aby ste prijali opatrenia a začali sa brániť. Mal som s ním niekoľko stretnutí a jeho reči na Vašu adresu ma uistili v podozrení, že bude pokračovať a zájde tak ďaleko, ako mu umožníte. Nechcem dramtizovať, ale asi nebudem ďaleko od pravdy, ak Vám poviem, že je v ohrození aj Váš život alebo prinajmenšom zdravie...

Kristína si pri tých slovách podvedome pošúchala líce. Poslednú facku od svojho manžela dostala včera večer, prvú v deň, keď mu oznámila, že sa prihlásila na večernú maturitu. Koľko ich bolo medzi tým, nedokáže spočítať nikdy, hoci po maturite si urobila aj univerzitu a absolvova-

la štátnice z matematiky. Také vysoké čísla nevyučujú ani na univerzite. Preskočila odsek a čítala ďalej.

... a všetky som zničil. Tých päť, čo máte teraz pred sebou, je posledných päť exemplárov, a keď ich spálite – určite to spravte! – neostanú už žiadne dôkazy. Ospravedlňujem sa za to, čo som prostredníctvom mojej techniky videl, ale je to moja práca, nič viac na ospravedlnenie a vysvetlenie uviesť neviem. Mimochodom, nemáte sa za čo hanbiť, ste krásna žena. Tých posledných päť som Vám poslať musel, inak by ste mi neverili, to musíte uznať. List bez fotografií by ste hodili do koša a nebrali by ste moje varovanie vážne, ale to som nemohol riskovať.

Súhlasne prikývla, mal pravdu. Našla si iný odsek.

... a vtedy sa správal ako šialenec. Asi to nemáte doma ľahké. Oči mu doslova svietili a celý sa triasol. Ponúkol mi päťdesiat-tisíc, ak sa vám niečo stane, a naznačil mi, že sa Vám môže stať aj niečo ozaj vážne, čo nerozchodíte, že rád priplatí. Samozrejme, že som odmietol a vyhodil som ho, ale mám podozrenie, že to myslel smrteľne vážne a pôjde si za svojím cieľom.

Ruky si oprela o hranu stola, lebo sa jej zase začali triasť. Čítala ten odsek už tretíkrát a zakaždým sa jej roztriasli. Na bitku si zvykla, ale toto bola silná káva. Bola to až príliš konkrétna hrozba a premkol ju strach. Čítala ďalej.

Na záver už iba jedna prosba a jedna rada. Uznáte sama, že pre Vás týmto listom dosť riskujem, preto Vás prosím, aby ste aj fotografie, aj list bezodkladne spálili. Určite ich neodkladajte na bezpečné miesto, lebo na takéto dokumenty bezpečné miesto neexistuje, verte mi. Zničte ich a sústreďte sa na ďalší úder, ktorý bude určite nasledovať. Váš manžel vie o Vás a o vašej nevere všetko, a nielen o nej. Dostal anonymný list, nejaký Váš neprajník si s Vami vybavil účty tým najpodlejšším spôsobom, aký poznám. Ukázal mi ho, čítal som ho, bolo tam veľa nechutností, ale aj veľa, až príliš veľa podrobností. Toho zákeráka máte veľmi blízko pri sebe, niekto z rodiny, z pracoviska... porozmýšľajte. List ma veľmi presne navigoval, kde mám umiestniť kameru a kedy tam budete, a v ničom sa nemýlil. Okrem toho mi Váš manžel porozprával veci, že... no jednoducho som si istý, že bude pokračovať a že Vám hrozí nebezpečenstvo. Pripravte sa a robte protiopatrenia, to je moja posledná rada. Inak Vás nešťastie zastihne nepripravenú a prekvapenú. Nepátrajte po mne, aj tak si ma najať nemôžete a viac vám už povedať neviem, nechcem a nemôžem.

Podpis *Váš priateľ* bol tiež dielom tlačiarne. Okrem toho žiadne meno, žiadny podpis. Aj tak mu bola vďačná, hoci predstava, že videl celú kazetu a všetko, čo sa v izbe ich obľúbeného motela dialo, ju uvádzala do rozpakov. Ale lepšie, ak to videl on, a nie jej manžel.

Zložila list a pozhľadla fotografie. Upravila ich, aby lícovali, a vložila ich späť do žltej obálky bez adresáta a bez odosielateľa. Adresu nebolo treba písať, list nešiel poštou, našla ho ráno za stieračmi. Zovrelo jej žalúdok, sotva ho zbadala, a keď sa snažila otvoriť auto, vypadli jej kľúče, tak sa jej roztriasli ruky. Už tušila, že sa niečo chystá, a tušenie sa potvrdilo, sotva v kancelárii obálku otvorila.

Teraz si spomenula... keď sa blížila k autu, motkal sa okolo chlapík, taký neurčitého veku a pohlavia, povedala by na súde. To bol on! Určite to bol on. Profesionál ako on by takú dôležitú obálku nenechal iba tak zastrčenú za stieračmi. Presne vedel, kedy ráno odchádza do práce, a dal jej ju za stierače tesne predtým, a strážil ju, aby sa nedostala do nepovolaných rúk. Až keď podišla k autu a on jasne videl, že obálku zbadala, odišiel.

Bol to on, len škoda, že si ho vôbec nevšimla, mohol sa jej zísť. Škoda, už bol preč a už ho asi nikdy nevy pátra, lebo takých galganov, čo sa vo štvrtom ročníku začali flákať a potrebovali dokopať k maturite, bolo neúrekom. Aj pred štyrmi rokmi. Každý rok na jej gymnáziu maturovali štyri triedy, to je veľa deciek, hoci keby naozaj chcela a vybrala by si ročenky z toho obdobia a ponamáhal pamäť... ale nie! On nechcel, aby po ňom pátrala, a rozhodla sa, že ani nebude, bola mu to dlžná.

Mal pravdu, mala by sa sústrediť na dôležitejšie veci.

Zo zásuvky riaditeľského stola vybrala farebný obal, vložila doň žltú obálku, pár výťahov starých novín a obal zviazala. Prešla ku dverám, opatrne ich odchyľila a nazrela do chodby. Rýchlo ich pribuchla a oprela sa o ne chrbtom. „Šibe mi?“

Pokrútila hlavou a vzdychla si. Veď je tu riaditeľka, nemusí sa zakrádať vo vlastnej škole! Rázne vykročila, prešla chodbou k schodisku na náprotivnej strane a zbehla do kotolne.

„Pán Zeman! Pán Ze...“

„Tu! Tu som!“ ozval sa kurič a vyšiel spoza rohu. „Pani riaditeľka, načo sa unívate?“ usmial sa, keď spoznal návštevníčku. „Ešte sa tu umažete. Stačí zavolať, prišiel by som hore.“

„Netreba, ja som chcela prísť sem k vám. Viete, mám tu niečo...“ a podala mu farebný obal. „Robila som poriadok v skrini a našla som staré fotografie zo školenia, viete, aj také fotografie po školení, večer v bare a pri ohni a tak...“

„No a?“ nechápal kurič, ale obal prevzal.

„Nemusí to každý vidieť a hodiť to iba tak do koša...“ zase nechala vetu nedokončenú.

„Aha!“ pochopil kurič.

Podišiel k starému mocnému kotlu a otvoril dvierka. Obzrel sa, či správne pochopil. Riaditeľka prikývla. Obal zmizol v plameňoch a kurič rýchlo zavrel.

„Ďakujem. A keď som už tu, čo robí ten nový, plynový?“

„Odstávka, veď už je máj. Sama ste povedali, že zase nám skrátili financie na vykurovanie, tak musí stačiť tento.“

„Ale inak funguje, nie?“

„Ako hodinky.“

„To som rada. Je nový, mal by slúžiť aspoň tridsať rokov, ak nie večne... za tie peniaze. Tak ešte raz ďakujem a dovidenia.“

„Dovi,“ odzdravil kurič a vyprevadil ju pohľadom.

Nemohol si to nechať ujsť. Ten pohľad stál za to. Riaditeľka už mala štyridsiatku za sebou, ale iba toľ nedávno, kedy to oslavovala... rok je to? Ani nie! Pár mesiacov po štyridsiatke, ale postavu má ako sviňa. To nebol jeho výraz, on by riaditeľke nikdy tak mrzko nepovedal, ale školník a záhradník v jednej osobe, Vilo, ten sa jej zadočka nevedel nabažiť, ten ju tak tituloval.

„Dneska má zase ten béžový kostýmček, sviňa jedna! Bohovsky v ňom vyzerá, svinsky dobre. Keby som si dorobil tú matúru a oholil sa, trúfol by som si, normálne by som si trúfol a oslovil by som ju – a pozval by som ju na večeru. Ale takto? Bude sa ona zahadzovať? S chlapom bez matúry? Posral som si to sám, uznávam, ale inak vyzerá bohovsky, čo povieš?“ skučal, keď občas prišiel na návštevu do kotolne.

Dali si marsku, otvorili desinu pivo a snívali, ako sa dostať riaditeľke pod sukňu. Neboli sami. Najmenej desať členov profesorského zboru si nad tým lámalo hlavy, a to mali na škole iba osem profesorov. A všetci tretiaci a štvrtáci boli na tom rovnako.

Riaditeľka vybehla po schodoch, kurič sa zohol skoro až po zem, aby lepšie videl, prešla chodbou späť do kancelárie, oprela sa o dvere a vydýchla ako po maratónskom behu.

„To by sme mali,“ zašomrala a opatrne si sadla na svoje miesto.

Ešte váhala. Mobil ležal pred ňou na stole. Kým ho nezodvihne a nezavolá jej, ostane riaditeľkou, v momente, keď ho zodvihne, stane sa spolupáchatelkou. Jeden jediný telefonát ju môže katapultovať do výšin rajského pokoja alebo zraziť do hlbiny, odkiaľ niet návratu. Hop alebo trop. Musela sa rozhodnúť.

Zazvonil telefón na stole.

„Jánska, pros...“

„Zase neberieš mobil, ty krava! Načo ho máš?“

„Prepáč, bola som mimo.“

„Furt si mimo! Krista! Čo som to... jáj, tí párky som vyhodil, už smrdeli, tak keď pôjdeš domov, tak sa zastav a niečo kúp, nech zas nežerem celý večer soletky s chrumkami. Dneska máš zase aerobik?“

„Éé...“ zaváhala, ale iba na chvíľu a aj to ju mrzelo. Teraz musí byť presvedčivá. „Nie, volala cvičiteľka, že dnes to odpadá, má chorého malého.“

„Má malého... no dobre. Šak prídi domov, podebatujeme. Čau.“

„Ahoj.“

Položila a vzala si mobil. Našla zmeškaný hovor od manžela a zrušila ho. Sústredila sa na malý displej, počkala, kým zhasol, a čakala ďalej. Mobil oťažel, už vážil metrák a stále priberal. Teraz, alebo nikdy. Ak sa nerozhodne teraz, už sa nerozhodne a všetko ostane tak, ako je. Chce, aby všetko ostalo tak, ako je?

„Doriti, už nie...“

Mobil odrazu vážil iba pár gramov a bolo jej jasné, čo s ním. Postláčala tlačidlá a priložila si ho k uchu. Žena na druhom konci až jačala od prekvapenia.

„Nóó, ty nemáš poradu? Vždy, keď ti volám cez deň, máš poradu, tak ako to, že teraz nie? A čo sa stalo, že voláš ty mne?“

Ostalo ticho.

„Kristína? Si tam? Čo je?“

Zase ticho, iba dychčanie.

„Kristína!? Stalo sa niečo? Kris...“

„Zorka...“ začala Kristína, ale nie a nie to vysloviť. Posledná možnosť ostať iba obyčajnou riaditeľkou. Posledná možnosť, lebo ak to povie... „Zorka,“ zopakovala a vydýchla z plných pľúc, „ja som sa už rozhodla. Súhlasím s tebou. Mali by sme sa stretnúť.“

A bolo to vonku. Teraz pauzovala druhá strana.

„Nodoriti!“ vyrazila zo seba jedným dychom. „Tak to ma poser! No nič, najvyšší čas dať kaficu a hodiť reč. Dnes večer?“

„Nie, dnes musím byť doma.“

„Aha!“

„Musím! Pochop. Zajtra o desiatej mám rokovanie na ministerstve a potom povedzme o jedenástej by sme mohli.“

„Dohodnuté. Voláme si. Čau. Vlastne nie! Si tam ešte?“

„Som.“

„Stalo sa niečo? Si zase krvavá?“

„Nie, tentoraz nie.“

„Tak niečo iné?“

„Nie, som v práci a som úplne v pohode.“

„Tak fajn! Tak zajtra, čau, baba.“

„Čau.“

Už odzvonilo.

Riaditeľka gymnázia Kristína Jánska vstala, odišla do kúta riaditeľne, kde mala skriňu s osobnými vecami, vzala si kabelku a opatrne balansujúc na jednej nohe, sa prezula. Pohodlné nízke poltopánky vymenila za vysoké högelky na nehoráznom podpätku. Narástla o sedem centimetrov a jej aj tak dokonalá figúra dostala akoby šibnutím zázračného prútika úplne iné, naozaj božské tvary.

„Idem na poštu,“ oznámila zástupkyňa a nečakajúc na odpoveď a námietky, vybehla von.

Nešla na poštu, nešla vlastne nikam. Potrebovala sa iba nadýchať čerstvého vzduchu a upratať si myšlienky. Prá-

ve sa rozhodla pre niečo vážne, niečo také vážne, čo jej môže od základu zmeniť celý život.

Začala tým, že vykročila. Vykročila a zahla vpravo do parku pred školou. Dvaja výrastkovia na bicykli, čo mali byť v tom čase v škole, ale neboli, sa jej šikovným manévrom vyhli, zaflekovali, otočili bicykle a opretí o jednu nohu ostali stáť a civeli za ňou.

„Sleduješ tú jebu?“

„Starší ročník výroby, ale schopná.“

„Sleduješ tie nohy? A ritku?“

„Sviňa, dobrá sviňa. Sleduj tie lýtka a tie štekly. Jak sa nesie.“

„Ušla by, aj keď je stará...“

Otočili bicykle a uháňali do sídliska.

Napnuté lýtka a dokonalý zadok v obtiahnutej sukni sa na vysokých podpätkoch vzdalovali od školy a podpätky sa nezvyčajnej prechádzke naozaj tešili. Nahlas a radostne rapotali: klopi-klop, klopi-klop.

Bola to pastva pre oči. Krása na podpätkoch.

2

„Chlapci moji zlatí, čo vám budem hovoriť, zase ma tí naši doktori nasrali,“ oznámil kolegom tlstý Váňa a celý spotevnutý a upachtený sa rozvalil na stoličke. „A to počasie ma tiež serie. Čo je to za máj, keď je vonku tridsaťdva stupňov?“

Krpatý Kuky vstal, prešiel k oknu a skúmavo sa zahľad na teplomer za oknom.

„Dvadsaťšesť,“ opravil partáka.

„Na slnku, ale ja som myslel v tieni, ty múdry!“ nedal sa Váňa.

Burger poskladal noviny a zapálil si cigaretu. Tušil, že návratom Váňu od lekára sa nuda v kancelárii konečne končí. Automaticky odklepol a až teraz si všimol, že jedna cigareta s ovisnutým popolom mu zdochýna v žliabku popolníka. Zadusil ju a mocne si potiahol z novej. Stávalo sa mu to často, skoro vždy. Mlčky čakal.

Oto Hanzel sa práve rozhodoval, či si rozloží čistenie na zbrane a preblafne niektorú z kovových mileniiek, alebo šlohne Burgerovi noviny a zašije sa na záchode. Príchod Váňu rozhodol. Založil si ruky za hlavou a zaklonil sa na stoličke. Balansoval na zadných nohách a takisto čakal. Na záchod nešiel, to by bola škoda.

Krauz mal robotu, písal správu z posledného vyšetrenia v teréne a Chosé mu pomáhal, sedel v rohu v kresle a driemal. Obaja mali Váňu a celý jeho zdravotný stav na háku.

„Držte huby! Píšem!“

„Richard, s chorým človekom nesmieš takto,“ napomenul Krauz Burger. „Čo ak mu príde zle a budeme musieť volať sanitku?“

„Volajte mu hoci aj výjazdovku z mäsokombinátu s dovozom čerstvej tlačienky priamo pod nos, len buďte ešte chvíľu ticho, inak to nedopíšem.“

„Tichučko,“ napomenul všetkých Burger, lebo dobre vedel, aká otrava je písať policajné správy.

Váňa vydržal ticho celé dve minúty.

„V stredu som bol na odberoch, dneska po výsledky.“

„A...?“ zaujímal sa Kuky.

„Doktor povedal, že mám lepšie výsledky než traja vrcholoví športovci dokopy.“

„Tak potom...?“

„Trojnásobný cholesterol, trojnásobné tuky, trojnásobný cukor a vraj aby tam bola nejaká zmena oproti minulým odberom, tak mi už vyskočila aj kyselina močová.“

„A brali ti naozaj iba krv? Nekvaplo im do skúmavky trochu ovaru?“

„Ty si debil a skončil som s tebou!“ ukončil Váňa Kukyho záujem o svoj zdravotný stav.

„Počkaj, počkaj,“ zasiahol Burger, aby nedošlo k útoku na verejného činiteľa v činiteľovej vlastnej kancelárii. „Rozbor krvi je na hovno, tam si môžu tí laboranti dopísať čísla, aké chcú, to poznáme! Podstatná je váha. Vážili ťa? Koľko máš?“

Váňa stuhol. Všetci stuhli. Krauz prestal klepotať na klávesnici a zvedavo zdvihol hlavu.

„No...“ Váňa skúsil úhybný manéver, hodil rukou, ako že nič, ale všetky oči mu viseli na perách a musel s farbou von. „No, skúšali, ale nemohli...“

„Nekecaj, prečo by nemohli?“

„Lebo im vzali starú váhu so závažím a vyfasovali modernú, digitálnu.“

„A...?“

„A tie vážia iba do stošesťdesiat kíl...“ skormútene sklonil hlavu. No vzápätí ožil a pokračoval: „Ale to je svinstvo! Uznajte sami, ako k tomu prídeme my, normálni, čo vyzeráme trošku k svetu, aby sme sa ani nemohli u lekára odvážiť? To budú odteraz vyšetrovať iba takých chrtov, ako ste vy? Seriem aj na takú demokraciu, ja chcem ruský model zdravotníctva, tam bolo všetko železné, mocné a váhy univerzálne – aj na človeka, aj na bravčové pôlty!“

Chvíľu ho ľutovali, chvíľu sa smiali a Burger, najbližší k nemu, ho sústrastne potľapkal po pleci. Nemôť sa odvážiť u lekára, to musí byť traumatický zážitok. Aby ho prešiel stres z prežitej traumy, Váňa sa rozhodol, že sa bude liečiť sám, zalovil v igelitke a rozložil si malý olovrant od mamy.

Krauz dopísal. Posledné písmeno trafil z výšky pol metra a ešte ho aj komentoval.

„Kurva, a je to!“

Správu písal už druhý deň a mal jej plné zuby. Hoci písanie mu nerobilo také problémy ako kolegom, aj tak bol rád, že ju dopísal. A hneď si aj rypol.

„Váňa, počúvaj, chodíš na odbery každého pol roka, to fakt musíme stále dookola počúvať, aký si prežratý a tlstý, a riešiť tvoj cholesterol? Čo keby si konečne schudol a dal nám všetkým pokoj?“

Váňa prehltnol a zamával Krauzovi torzom klobásky.

„Vidíš, Riško, ty jediný si na to prišiel aj bez doktorátu z medicíny. Toto mi dnes ani jeden doktor nepovedal.“

„Lebo sa ťa boja. Nasrať také hovädo v ordinácii... no kto by to riskoval?“

Chosé sa zobudil, ponatahoval sa, zazíval a tiež chcel prispieť nejakým skoro geniálnym postrehom do debaty, ale otvorili sa dvere, vošla Petra Pergnerová z vedľajšej kancelárie a predbehla ho.

„Čaute. Ste tu všetci? Ste. Tak vám niečo dám.“

Najbližšie k dverám sedel už prebudенý Chosé. Petra mu podala kartičku. Chosé zaostril a prečítal si text.

„Ježišukriste,“ zašepkal.

Druhý v poradí bol Váňa.

„Nordoreti... au...“ povedal s plnými ústami, ale každý mu rozumel, lebo zdesenie nad prečítaným textom mal napísané vo vyvalených očiach.

Petra pokračovala koldokola a podávala im kartičky.

„No zbohom,“ zastonal Burger.

„To nemyslíš vážne,“ podržal mu stranu Kuky.

„No poteš ťa Pánboh, dievča nešťastné,“ kondoloval Hanzel.

„No konečne,“ povedal Krauz a vstal.

Krauz jediný necívil na svadobné oznámenie ako teľa na nové vráta, vstal a doširoka rozťahol ruky. Petra mu vyšla